

Cô Gái Ngoại Quốc "Vạch Trần" 6 Điều Kỳ Cục ở Việt Nam

Blossom

Việt Nam là một đất nước khá tự do. Bạn có thể thấy người phụ nữ sống trước cửa nhà làm đồ ăn và đánh thức bạn vào năm giờ sáng mỗi ngày. Hay bị va vào người đàn ông chở hàng trăm con gà trôi sau xe máy. Hoặc một chị gái ngồi quán bia hơi và ngoáy mũi.

Dù trải nghiệm của bạn có tốt hay xấu ở đây thì tôi tin bạn sẽ chẳng bao giờ buồn chán. Và đây là sáu điều kỳ cục tôi đã cảm nhận được ở Việt Nam.

Văn hoá bấm còi

Bấm còi ở Việt Nam có nghĩa là: "*Xin chào! Tôi tới đây!*" Nếu như ở nước ngoài, bạn sẽ bấm còi khi đang phát điên với những tài xế tồi hoặc nguyên rửa họ. Thì ở Việt Nam bấm còi để bạn biết rằng người lái xe đang ở sau bạn. Và việc ấy thường đi kèm với cái gật đầu và nụ cười. Đôi khi nó có nghĩa là "*Tôi đang ở sau đấy!*", nhưng đôi khi sẽ là "*Này, tránh ra đi!*".

Ở Việt Nam, việc bạn đi lại giữa dòng xe cộ là hoàn toàn bình thường. Họ sẽ không dừng lại để bạn qua đường đâu mà chỉ vừa đi và vừa né bạn ra. Thực tế thì ngoài cách đó ra, bạn chẳng tìm ra được cách nào mà sang đường cả. Xe cộ ở Việt Nam rất đông đúc và việc bấm còi dường như chẳng có tác dụng. Nhưng họ thì vẫn dùng như một phép thuật nào đó. Xe máy không bao giờ dừng để nhường đường, họ chỉ việc chạy chung quanh bạn. Có một lần khi anh xe ôm chở tôi dừng ngay ở giữa đường và cố nói với tôi một câu theo "Google Translate" có nghĩa: "*Bạn rất đẹp*" trong khi những chiếc xe tải cứ lao lên. Tôi thực sự đã phát khiếp và nghĩ rằng mình sẽ gặp tai nạn. Thế nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra, họ vẫn chạy chung quanh tôi như bình thường. Chắc chắn điều này chẳng bao giờ có ở một quốc gia phát triển. Và nếu ở Mỹ nếu bạn làm vậy thì sẽ có tai nạn rồi.

Không có khái niệm về thời gian chính xác

Dường như người Việt không có khái niệm về việc này. Khi tôi hỏi bất cứ người nào về khoảng thời gian sẽ kết thúc, hoặc gì đó tương tự thì không ai có thể đưa ra câu trả lời chắc chắn. Khái niệm thời gian ở đây là một điều gì đó mơ hồ, và họ chỉ biết khi họ bắt tay thực hiện nó chứ không ước chừng được.

Với những người phương Tây vốn dĩ khắt khe về mặt thời gian như tôi thì bỗng nhiên buông bỏ được điều này khá thoải mái. Với một mặt nào đó, đây là một điều tốt khi mọi thứ sẽ linh hoạt hơn. Nhưng cũng khá khó chịu khi tôi hỏi giờ của một chuyến tàu thì sẽ nhận được câu trả lời: "*Sớm thôi!*" hoặc "*Đừng lo lắng gì cả*".

Một ví dụ khác khi tôi làm việc ở một trung tâm Anh ngữ, tôi đã đưa ra một lịch trình trong tuần và lịch trình đó sẽ không thay đổi. Tôi sẽ có một số lớp học vào bảy giờ sáng. Khi tôi đã bước vào lớp, giới thiệu bản thân và sẵn sàng dạy thì nhân viên người Việt Nam vào, kéo tôi ra và thông báo lớp học bị hủy. Lúc đó tôi sẽ phải đi loay quanh chờ đợi ở trường để chờ lớp học tiếp theo. Tôi đã luôn nói về việc này nhưng chỉ nhận được câu nói: "*Đừng lo lắng, bạn chỉ cần chờ thôi!*". Rồi mọi người sẽ coi như không có vấn đề gì, còn tôi thì sẽ phải kiên nhẫn và chấp nhận nó. Rất nhiều lần tôi thấy sự không tôn trọng giáo viên và nhân viên Việt Nam để chúng tôi lãng phí thời gian. Còn họ thì lại không muốn chúng tôi thay đổi điều gì vào phút chót.

Thực phẩm kỳ lạ

Như tôi đã nói, người Việt nổi tiếng với những thực phẩm gây tranh cãi như chó, mèo, rùa, trứng vịt lộn, chuột hay cả nhím nữa. Đối với phương Tây, những món ăn này sẽ tạo sự phẫn nộ, khiếp sợ nhưng với người Việt

thì hoàn toàn bình thường. Nếu bạn khám phá thực phẩm đường phố ở Việt Nam, có thể bạn sẽ không cảm thấy thoải mái lắm đâu. Bạn có thể sẽ thấy vài sinh vật lạ ở trên đầu con chó treo lủng lẳng ngoài đường. Rồi café phân chồn, những con rắn còn sống bị rạch giữa phố để lấy máu và trái tim còn đang đập cho vào mâm nhậu, những loài côn trùng như dế thì được chiên lên. Không có gì ngạc nhiên khi nhím được xếp vào danh sách những món ăn kỳ lạ của Việt Nam. Sau khi chế biến, thịt nhím có hương vị như vịt vậy!

đường được ăn sống và nó cứ quần quại trong miệng.

Không có khái niệm về không gian cá nhân

Những gì của tôi là của bạn, và những gì của bạn là của tôi. Kể cả khi đi vệ sinh bạn cũng có thể nói chuyện được. Hoặc khi bạn cầm điện thoại để kiểm tra tin nhắn hoặc xem thông tin cá nhân, đừng ngạc nhiên khi những người bạn Việt Nam vây quanh bạn và nhìn chăm chăm vào màn hình. Và cũng đừng ngạc nhiên khi một người nào đó đang khen bạn bằng một câu: "*Trông bạn béo khỏe ra ấy nhỉ?*". Đó đúng nghĩa là một lời khen đấy.

Thuốc lào

Ở miền Bắc Việt Nam, bạn sẽ thấy có một ống tre rất lớn (dùng để hút thuốc lào) hay còn gọi là điếu cày thường được chuyền qua chuyền lại sau bữa ăn. Người Việt tin rằng khói thuốc sẽ giúp họ tiêu hoá. Nhiều nhà hàng cũng có vật dụng này và dùng chung với nhiều người...

Bên trong điếu cày là một loại thuốc lá chứa nicotine cực mạnh, nếu không quen sẽ khiến bạn ho và run tay cả ngày.

Thuốc lào được sử dụng trong một ống tre lớn và loại thuốc lá cực mạnh khiến bạn nhanh chóng "phê". Hút thử thuốc lào: tim cảm giác "mạnh"!

Nhìn chăm chăm

Mỗi lần đi dạo ở Việt Nam, kể cả những thành phố lớn như Hà Nội, tôi đều bị người dân địa phương nhìn chăm chăm – điều mà tôi không hề thích thú như khi đi du lịch ở những nước khác như Ấn Độ... Ở phương Tây, nếu điều này là một sự thô lỗ thì người Việt Nam chỉ xem chúng như một hành động tò mò.

Người Việt rất thích dùng xe máy giống như người nước ngoài dùng xe hơi vậy. Họ rất lười đi chuyển bằng xe đạp khi mua đồ ở chợ. Một gánh hàng rong bán hoa. Bạn có thể chở bao nhiêu thứ đồ trên một chiếc xe đạp. Ăn bún đậu phụ trên đường phố. Người phụ nữ vẫn cố rắc chút thịt lên bát bún của tôi dù tôi đã nói mình muốn ăn chay.

Tôi thường nhận được những ánh nhìn đôi khi không thoải mái lắm không chỉ từ những người đàn ông mà còn cả từ phụ nữ khi tôi cố gắng chạy bộ quanh nhà buổi sáng. Đôi khi chỉ là tò mò, nhưng đôi khi lại rất dò xét và không hoan nghênh lắm. Đôi khi những người đàn ông đi xe máy trên đường cũng dừng xe và ngoái lại nhìn tôi. Điều này khiến tôi cảm thấy mình như một loài động vật trong sở thú. Chính vì vậy nhiều lúc tôi thấy khá khó chịu và không muốn ra ngoài.